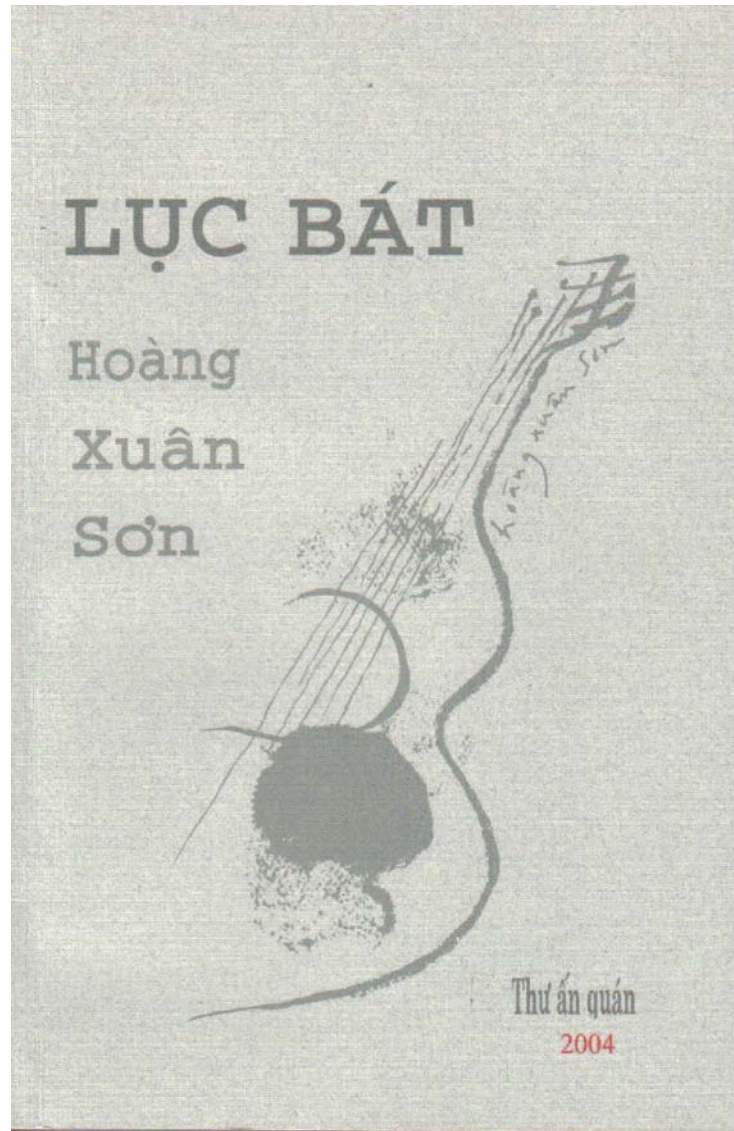

Lục Bát

Hoàng Xuân Sơn

Thi Tập
Thư Ấn Quán 2004

Mở (nhà xuất bản)

Lục Bát Hoàng Xuân Sơn được ra đời như là tấm lòng của **Thư Quán Bản Thảo** và anh em chủ trương đối với một nhà thơ đã dành cho TQBT những ân tình văn chương đặc biệt trong suốt hơn hai năm qua. Trong 14 số, hầu như không có số TQBT nào lại không có thơ anh.

Có thể nói sự hình thành của tập thơ này là kết quả của một công trình chung mà chúng tôi gọi là "project HXS". Mỗi người trong nhóm đều có phần hành riêng. Phạm văn Nhân lo layout trang ruột. Cao Vị Khanh lo phân giới thiệu. Trần Hoài Thư lo phần in ấn, design bìa, tìm loại giấy in thơ đặc biệt, và điều hành tổng quát. Riêng Trần Bang Thạch thì ở vai trò trù bị. Trần Quý Thoại cung cấp phụ bản.

Và cuối cùng, là niềm vui. Với anh, thêm một đứa con tinh thần được ra đời. Và với chúng tôi, ít ra, từng trang giấy lóng lánh giọt mồ hôi, và tình bạn hữu, cuối cùng biến thành màu rượu đỏ. Pha thêm ngọt ngào cho Lục Bát HXS của anh.

Thay mặt TQBT và Thư Quán Bản Thảo
Trần Hoài Thư

Ngỏ

Ừ ! xem
sáu
tám
ngược đời
chữ ngất ngư
chữ
câu đòi đoạn
câu
gọi rằng
lục bát nằm lâu
ở mình đứng dậy
thành
câu thơ
rời.

Ba lá

Bao la em
đồng cỏ tôi
xuông trắng ba lá
sụt
trời
tâm thanh
rằm yên
mặt nước khuynh thành
ở ba vạn kiếp
hùng anh một giờ
tôi chào em “ say hello! “
vẻ chi tiếng lạ đuôi cò vẫn nheo
con mắt xưa
cháy rực đèo
phải chi núi lở
còn theo sông về
thâm xuyên em
thọ tư bề
quyển tôi mặt rệp
còn che nổi gì ?

tháng ba không ba

Dựa cột

Một lần
dựa cột nằm nghe
chim trời
cá nước
gọi về hư không
trăng sao
tưởng để trong lòng
ai ngờ
vân lục phai hồng thế kia
buộc vào
một nhánh sương khuya
chờ mai nắng lửa
tan là
nguyện hư.

Áo xuân xưa

Vịn hờ
vai áo em
xưa
ngõ chòm mây trắng bay qua
vực hồng
có đôi chim vợ chim chồng
hót tràn khe lạnh
rừng thông
nắng trào
ửng mùa xuân
tới non cao
du hồn tiêu lự
hoá vào đại ân
chín rồi
quả mộng trầm luân
áo em trắng giữa muôn phần
cỏ
cây.

1990

Gọi bầu

Sáng nghe chim nhạn kêu bầu
mới hay biến động mùa cây lá tàn
không chừng mây bão lần sang
núi chân người ở lang thang dậm về
mỗi chiều thấp một tầng mê
tiên thân huyền mộng kéo lê thê dài
đêm ơi thoát dậy hình hài
cho mùa nhẹ trở trên vai mộng nhàu.

Chương sông

*(Áo trắng dài như biển
như sông lồng lộng nước hồ. chau)*

đi đi
mây phát tang. đâu
còn chỉ mong, ngó
sầu âu một mình
rớt xuống ngôi đời chùng chình
mưa mưa
chiều. xó – làm thỉnh bữa, rồi
áo biển nom như trắng. ngời
như gương lược. kín
như trời, ngực thơm
thà đừng gặp. thà hơn
xanh rêu đại ủ vết mòn thai hương
cổ kính đời xưa cũng dường
áo sông ra biển chớp nguồn
thôi
giăng.

juin 03

Tựa như

*"Tôi như trẻ nhỏ tìm nơi nương tựa
mà sao vẫn cứ lạc loài"...*

Trịnh Công Sơn

Nhìn trong con mắt lạc thần
lửa oan mê rưng
lửa phần thư
bay
nằm tro xương
thếp chữ
gầy
hồn còn nghi hoặc
giữa quay quắt
lời
mớm tình gạ gẫm tình khô
sắt son chi nữa vụng đời ngây ngây
chờ nhau
trắng cuộc an bày
trên duyên phận nhỏ
thấp ngày vị vong

trăng phơi
suốt một quăng đồng
nhân quần ai nữa ?
còn
không
tuổi người
đằng đẳng
sát một niềm vui
giữa giờ khóc tận ai cười buốt
âm

Hú đêm thâm
mực đời. trầm
rưng rung cung bậc từ thâm xuyên nào
gợn hồ một ánh nước
xao
thôi nương về buổi hạnh đào phát phơ
buồn lâu
vai đá cũng như

ôm hờ thân tượng
nghìn thu gói trào
giọt trời mù giọt
nghiêng sao
thức hồn vụn giả
cùng lao xao đời
mai về xương thịt còn tươi
hay mùa đã chín
lựa ngời xuân thanh

đón đau xưa cũng một nhành
từ đôi mắt lạc hết tinh anh
rời
thôi về
thôi về
cơ ngơi
cõi hoang lương với khóc cười
tựa như.

tháng tư hai ngàn lẻ một

Bụi bờ

Một lần
giải thủy
phát phơ
dòm sau ngó trước
bụi
 bờ
ở đâu
cũng liều mưa
xuống
gậm cầu
ơn em vũ lộ
ướt
đầu tóc xưa.

Buổi sáng

Buổi sáng
làm tình
làm thơ
trộn chung
đôi cái mơ hồ
ngẫu nhiên
vờ
im thin thít
một miền
nghe trong yên ắng
đã phiên lụy
ra
sợ buồn
treo cỏi người ta
chớp giăng từ buổi
thiên la mịch mùng
trống trơn

vỗ cái bập bùng
bước đi phận mỏng
cô
cùng
thế gian
chào em bên mộng phù trầm
một phen trời buộc tơ tằm

thiết thao

Hẹn xưa
nhớ cuộc vui nào
hào hoa áo cũ
mùa tao ngộ
về
có là ngan ngát tình quê
chao ơ nết rữ
còn khuê tóc nồng
chừ theo cái bể cái bông
sợi tơ chỉ thắm
vẫn lòng mai sau ?

in hình
khất một bề dâu
mà trắng thiếu phụ
quên màu áo khăn

Buổi sáng
năm nư
chiếu
chăn
trở vai

nhìn suốt vệt hằn
thâm xuyên.

mai 2002

Vẫn ngồi

tặng Cao Vị Khanh

Ngồi bên cửa
lọt ưu phiền
dễ chùng năm tháng
đã quên
lòng người
một vòng dang rộng xa khơi
một ôm hột hăng
phiên trời thâm căn
ngồi nghe thương thể lịm dần
với mốc meo nắng
với tần ngần
mưa
 với mưa
 với mưa
 với mưa
với môi bần bật âm thừa khổ sai
ngồi bên lệ cổ di hài

dễ chừng năm tháng
đã dài
thiên thu
ngôi vàng vọt
bóng trắng
lu
với riêng ngôi lại
ao tù
thiết thân.

cuối tháng bảy không hai

Lượng xuân

Ngửa lòng
uống một lượng xuân
chén nâng đầu ngõ
hoa trùng phùng
tươi
thấy trăm hồng diện bên đời
và mắt môi sáng
giữa cười thanh thiên
chén nghinh
trút hết lụy phiền
chén ngây ngây mộng
bình yên
cõi người
xin nồng
cạn một chén tôi
mừng duyên ương
giữa
núi đôi
ly tan.

avril. 2000

Tà huy

Ngồi nghe phương bồi rặng dân
hồn sơ thu lãnh ngoài sân quạ về
âm khàn nhớ bạn xa quê
lòng anh cũng nhớ trăng thề xiết bao
còn trong thương thế cách nào
cũng không vợi hết trúc đào nắng xuân
giờ đây sương khói thất thần
ngàn thu lạnh bởi một trần mây sa
giọng thương nào nuốt trăng tà
giọng rù bóng tiếp với tà huy xưa.

Làm thơ

Làm thơ ời hời làm thơ
cầm lên bỏ xuống một tờ giấy trơn
nước đầu tắt nghẽn giữa bồn
mẹ ời, cá mú làm răng chết chìm ?

Như tim

Những bài thơ cũ như tim
như tơ gan, ứa. như lim lịm
mê
một chữ phiên không ra. đề
lên tiệm thức, nhớ. niềm quê trễ tràng
ai quay đi mà chân hoang mang
mượt óng lưng. hương trộm. vai. choàng khuê dung
nét ời !
chiều
tấy không cùng
đêm như hoa tưởng
như lỏng lỏng
trắng
miệng cười
thèm ? nhớ môi chẳng ?
cắn đôi hạt ngọc vỡ
mảnh mảnh
tim.

15.07.03

Giải

Sau cơn mê giải tán. mình
một tan biến giữa hành tinh
mù mờ
phải là đây. đời
thực ? mơ ?
chút còm cộm nổi hững hờ
thịt
da
tóc của trời
sương tuyết pha
tóc người mây sợi phồn hoa lạc loài
chưa hề tâm. nguyên. phôi thai
lòng đêm vẫn trở bên ngoài mộng du
chân trên mắt cá tuyết mù
còn nghe bước dẫm nghìn thu tội tình
thôi
nằm. giải với điều linh

với trăng thất thổ dị hình cưu mang
nhỡ mai sau
vết hoang đàng
buồn
chân chim. nhớ
trần gian lại về.

cuối. tám. linh hai

Dặm trường

(gởi Trần Doãn Nho)

thân chín ủ ê
qua sông mới thấy
mệt mê
truân chuyên
Trầm Hương
từ độ bùng biển
đã toại cánh áo
vạn miền khát du
con mắt đất
kẽ ngực tù
bàn tay sẻ nhón thiên thu
về trời
bây giờ hồn
đậm
trắng khơi
nửa mùa thuyên
nửa cuộc hời
nhân gian.

octobre 2001

Đi đường

Khi cầm tay số bẻ ngang
là xe đã lộn xuống đàng lưu linh
cuộc đời như thoáng rượu khinh
uống vô cũng nặng mấy thành máu xương
ừ thôi, mình kẻ đi đường
vọc tay một nắm mù sương cuối đèo.

Tím chiều

Mây hoe trời tím giải
chiều
lượng tâm ở ngón phù điêu
huyền cầm
tiếng hồ
vỡ đại tòng lâm
hiu hiu trầm tử
vết chàm dung nhan
ngồi nhây sợ nước lan tràn
suối khô cốc đã lằm than mấy mùa
mắm mòng
thuà được đượthua
ngoài thiên nan đã cuộc cò khôn vầy
ngồi nhây
không chóng thì chầy
đỏ hoe mắt tượng
khíu ngày thanh thiên
tím chiều tro trát bình yên
thèm nghe một chút mưa hiền
thở than.

(chia tay VTH – Scratch) 0303

Chữ biệt
tặng chị Bích Huyền

Chẳng đành lối cũ mang mang
mặt đi
dạ ở
tâm hàng phục
nghe
như tiếng gọi con trăng
thề
vỡ đôi con nắng phụ thê điệp trùng
suối hồn
ngậm miếng thủy chung
mà đâu suối máu ?
chảy cùng thịt xương
thôi sương hoa buổi lên đường
hàm ân vĩnh quyết
tổ tường
thai nhi.

tháng bảy không ba

Đội xe chiều ba mươi, cảm

Co ro
hình tuyết xô về
trên môi đốm lửa
dài lê thê
rồi
bây giờ
xe cộ nằm nơi
người đâu lặn lội
giữa đời vô tri
cuối năm rồi đây chứ gì ?
nghe trong toan tính
bắc
 chì
gọi nhau
một giờ
tuyết vẫn trắng phau
một đời xô tóc
bạc màu khói hương.

giao thừa Canh Ngọ/Tân Mùi

Bài cảm ơn trên lưới

Gởi bằng hữu Quán Văn Nghệ

Cám ơn, vì vút một đường
tâm tư bằng hữu thắt rường cột ta
rộng thêm chút nữa, giang hà
tươi thêm chút nữa thịt da của đời
xin cảm ơn, đẹp nụ cười
trăm câu thân ái ngọt lời ca êm
cám ơn người
cám ơn em
con sông lá thắm xuôi thuyền nhược vong
cám ơn chữ nghĩa một vòng
trăng thiêng cô độ
hừng đông mặt trời
cám ơn vì tính, lạ đời
hong nhau bếp lửa nhìn khơi tị đao.

tháng tám hai ngàn

Độc Thảo An,

Mùa chớm trắng

Phóng bút

vào nơi thâm sâu

vàng trắng bỗng nở nên màu

mực tươi

còn khăng khăng

dạ yêu đời

chuỗi thanh tân với gọi mời

sương

hoa

ô kìa !

liền lạc xương da

hồng ân vẽ một quê nhà nắng mưa

điểm tranh lên nụ cười

vừa

dấu khắc bỗng cạn

huyền xưa

nỗi niềm
bây giờ khép nọ thuyền duyên
ngàn năm
 sóng vỗ
hương nguyên
mới
như.

tháng 8 - 2001

Collage Cao Vị Khanh

(“ Từ Lục Bát Đỗ Em “...

Thư Quán Bản Thảo tập 8, tháng 11 năm 2002)

Mặt trắng lây dầu phàm phu
đất. co cụm lại
sương phù thủy
giăng
buồn là buồn. hết
ăn nhăm
hoa lem tục tử
suối trầm sông mê
buồn. vậy thôi
ở
không về
tự thân xô ngã
hồn mê mỗi
còn.

mườimộtmườimột linh hai

Độc Hoàng Lộc - Ra tù về lại Hội An

*Trăm năm chừ lỡ cuộc về
Gởi Chương, Lộc, Phổ. . .
những tâm hồn mắc cạn*

Trời mưa ray rút lệ mòn
em ơi đá tảng có tròn hay chưa ?
ta về
ấp úng tình xưa
người trăm năm cũ
như vừa mới
ai ?
chao ơi
thiệt tội đêm dài
nghiến sâu thân thể
lạc loài thể thân
chừ
trùm cái bóng phân vân
về mô cũng đặng
chút gần

thịt xương
chiều giường ai trả mùi hương ?
trăm thương còn sót

một đường chim bay
ta về
nhang khói lất lay
thôi âm hồn nọ
vẫn ngày dương gian
tả tơi một nắm hương vàng
cỏ xanh mồ mới
tro tàn cuộc yêu
ta như cỗ máy đứt thiều
hồn ngất lịm với trưa chiều mung lung
đêm vơi
cõi thế bập bùng
giọt trắng giọt rượu vằm sông
bến
năm

ta về
như gợn gió âm
ở lâu vết buốt
ngực trầm tích kia
giọt mưa giọt lệ đầm đìa

thất phu
nhòe buổi ta về
trắng
không.

tháng mười hai ngàn

“ Buồn chán tã ”

Vết son
cháy
tịch dương hồng (*)
chao ời môi má
còn hong giữa cười ?
(‘) – (`)
hóa dạng đôi mươi
(?) chỉ nơi (~)
(.) lời âm cung
ầu ơ
(x) tánh khật khùng
(./.) hai phương
biệt
sầu chung môi buồn

hoa gầy tạng vũ
mây
tuôn
giọt bay về nhớ

cội nguồn
xa xăm
bừng cơn hú họa thăng trầm
bình minh khóe nhón
mù
đâm công trời.

juillet 2003

() tên tranh, Khánh Trường*

Tuyệt tình

“ *đừng tuyệt vọng,
tôi ơi ! đừng tuyệt vọng*”
TCS

Lặng nhìn cúc áo trôi
xuôi
mở ra cơn gió
đất
trời
tịch liêu
tôi đi giữa khúc đại thiều
đàn muôn xưa
ở
quạnh hiu bây giờ
bên đời
một mảnh trăng khô
màu son ai nhạt
cơ đồ
viễn vông
bay đâu
mưa ?
cánh bụi hồng

nhìn chi nắng sớm
về cong mắt chiều

Môi hạnh
Quỳnh
đêm xiết. yêu
đốt vin tò mọng
dắt dìu
lửa hương
lạnh
ghi âm
suốt con đường
khúc ca tình tự
trầm hương
rã rời

Tôi bây giờ tôi
à ơi !
hát xoang muôn điệu
mồ côi
thạnh tình.

tháng tư hai ngàn lẻ một

Loanh quanh loành quành

Đưa tay
rùng một nhánh mình

nửa trưa hạn xuất
dập dình
nắng nôi
ban ngày
tự lúc run môi
lân la cọ quẹt đôi lời
chác
chia
hai ta nhập một khôn lìa
lưng đâu ở suốt
đằm đìa thái hư
cớ chi buông rộng tâm từ
mà không yêu nổi
tàn dư
cuộc bày
dễ hồn phương tán mây bay ?
bóng trưa
trầm
địu
xuống ngày trích tỉnh

Quản quanh
vân điệu xập xình
chữ tình nôn nã
không ta
thì người
rủi râm vận
tới
lui
hết than nắng nhọc
lại cười trắng hoa
ơ !
mình trong CÔI NGƯỜI TA

bịt hai con mắt
ảnh nhòa
bóng tan
mặt mừng
thơ (thần...)
thở (than !)
quần quanh vẩn điếu
mơ màng
tứ chi.

06 nov. 02

Tin thơ

*

Lòng anh muốn nói đôi khi
nhìn con nắng hện nhớ gì mây bay
đêm trăng đôi hú gọi bầy
sói hoang đồng nội nhớ ngày đi rong
lòng anh cũng muốn khóc ròng
sông xanh quê ngoại nắng hồng ngõ mai
sợi giăng tơ nhện u hoài
con chim sẻ nhỏ cùng thời lớn khôn

*

Tin thơ nhận đắng qua hồn
cuối mùa sông biển nghe buồn kẻ đi
thôi thì ngàn dặm chia ly
sầu thương người có nhắc gì đêm hôm
ở đây phố cũng hao mòn

dậm trình khách lữ với con đường gầy
hỏi chiều ngơ ngác bàn tay
khói lam và nổi khôn khuây nhớ nhà.

Gọi là

*thời trai, với Ngô Vương Toại,
và những mùa hè ngợp hương yêu*

Mùa hè. Tiếng nấc phương xa
tiếng chim dụi mỏ
tiếng khà trong mây
tiếng hôn êm. mảnh
lên đây
tiếng âm u một hàng cây
thở dài
tôi ngồi nhập tiếng khoan thai
nghe em tiếng khẽ
tóc cài trắng hoa
mùa hè mùa hè đi qua
mùi hương rậm gió
gọi là
hương yêu

Bay lên đời
bay lên

chiều
lên cái điều đẹp
bay theo
cánh đồng
yêu người vô lượng
không không
đứng yên dừng sĩ
bước trông tim si
yêu hỏi gió tạt vu vi
trăm năm bóng ngựa
để gì yên hoa
ngắm theo con mắt nắng
lòa
thiếu âm một độ
dương tà một khuyen
bay lên bay lên hồn quyen
sinh
là tận giữa triệu thuyền quyen
vây.

novembre. 03

Về lại, đêm. Tuyết muộn

Đêm
chờm
củi, khói
ngây ngây
nhà ai sưởi muộn

cuối ngày đông miên
bước chân đi giữa vạn miên
về nghe một chút bình yên
phập phồng
đã quen đời
gánh
mênh mông
vết thương vết nhớ
mặn nồng
vết đâm
cỏ rơm
này

dúm lửa tàn
có hong được chút tình tang
thuở người
như xưa
tuyết
lẳng miệng cười
về se hứng chút bồi hồi thịt da
vẫn tóc mượt lạnh ngân hà
vẫn đêm
chìm giữa ngân nga

lũng
đôi.

tháng ba hai ngàn lẻ một

Ẩn tình

Thôi về ẩn chút tình tôi
cho cung ngón bật tay rời rã đau
giọt khuya đàn vỡ muôn màu
sắc thanh nghìn cõi nát nhàu hoa tiên
dòng thơ phương bồi tạt nguyên
cũng bay thình lạng vào triền miên ru
ngủ đi phiên lụy sa mù
ngủ đi, mùa cũng phù du tới người.

Chị em thơ

Buồn buồn
cống chị đi chơi
bé em ra ngõ nhà người
nói
thơ
hát cho đỡ tủi
cơ đồ
trăm câu thân ái
ru bờ bụi hoang
đầy thơ
cho đựng bát vàng
ngiên trắng nhân loại bình an rót về
vịn em
thơ
đứng giữa hè
thấp tình chị sáng mù mê bụi hồng

hát lên thơ
hát lên

chồng
trăm năm đá tảng
một dòng sông ngân
chị em thơ
nuôi
vô ngân
hồn lên vạn kỷ
trùng hưng
buổi
người.

tháng mười một chín chín

Kiếp rong

Xa rồi kiếp kiếp rong chơi
cổ đau chân xót có mời người qua
trên vai hồn cũ khóc oà
hạt buồn châu lệ thấm qua đời chiều
ướt mềm cả vật thương yêu

có buông khăn trở cho tiều tụy nhau
gởi đi nhè nhẹ qua cầu
hôm nay gió tịnh ngàn sau bão cuồng.

Ký hiệu

Mỗi lần đi
một hồi đường
tôi chậm lự giữa nộ cuồng thế gian
giữa trăm khốc liệt giăng hàng
tìm đâu
tôi ?
ở ngổn ngang sự tình
đêm =
tiếng thét hoảng kinh
ngày +
thêm nỗi dị hình cưu mang

tôitôiemem mơ màng
tưởng dăm phút
sống
tào khang nghĩa tình
giậngìgiậngì
làm thỉnh
nói đi. nói
chút rung rinh
miệng
lời
nghe không ?
chuông
đổ ba hồi
bước đi găng gượng
ừ thôi
cuộc đời.

26-7-02

Mừng gặp
và biết Phạm Văn Nhân

Gặp bạn. quá đỗi mừng
ơi
tiếng xa xăm. gọi
tiếng cười bên tai
phải rồi
bóng lạ giêng hai
đã hồng nguyên đán
riêng ngày tri tâm
biết nhau
lòng tỏ chút lòng
ôi thơ ngây giữa mù tông tích còn
cứ cười như dạ còn son

giọng kim
giọng thổ
giọng mơn khách phương
phải rồi nhau
lỡ độ đường
giữ chi một vẻ sầu thương
cuối chiều
cứ cười
như mộng còn treo
chút thơm hạnh ngộ
kimkiều

đẩy
đưa _____

1 nov. 2002

Tôi huyền

Tôi làm gì. đêm hôm. khuya ?
làm gì tôi ? mặc kệ. tia nắng tàn
bỏ đi
cái ngán ngẫm
tràn
cái men lự
thắm
từng hang hóc
đời
làm gì
tôi làm gì
tôi ?
làm gì cũng mặc tôi tôi tôi
huyền.

hai tháng tám không hai

Tán mộng

vết hằn
ở mộng thâm xuyên
là tôi thất tán
trăm miền cỏ hoa
em ?
đâu ?
nơi tóc trắng
xòa
đời chưa phủ dụ
niềm da thịt. đừng
đôi đầu
sông
 nước
rưngrưng
biết đâu là sợi tơ chùng trăm năm
dang xa

tôi. điều, thú
nằm
thân đau cung tiễn
hồn trầm vạc sỏi
nơi đâu
em ?
thâm ý, trời
(__) cho bề ải ngàn khơi
đắm cùng.

16 nov. 02

Dáng tôi dáng chiều

Dáng chiều mịt mịt
khum lưng
nhá nhem tôi
giữa kín bụng hồn người
ngồi buồn
thở một lúc
chơi
nghe mùa dương cực
thở dài phúc âm
ngón chia
ừ hử ngón cầm
mà đâu chẳng thấy
hỏi tâm ngón về ?
chạm môi
thổi túa xuân hè
nào thu ngăn được
đông tê tái
bồi
dáng chiều nom lại dáng tôi

đêm hùng hực cháy
lửa bời
thieu thân.

09 mars 03

Thăng khúc ở bốn mươi

Dịu dàng tâm
dịu dàng âm
nghe tơ
rung một phiên cảm thiết tha
buổi mai. cứ thế
như là
chim non dụi mỏ. trời. và sương thanh
dịu dàng em
dịu dàng anh
bốn mươi năm một viễn hành dấu yêu
nồng nàn trưa
lênh lảnh chiều
và đêm rớt xuống rất nhiều mật thơm
dịu dàng ôm
dịu dàng ôm
khe khẽ
khe khẽ vào hồn
nhau _____ xưa

ngày đầu năm lẻ bốn

Độc Hồ Trường An,
Thiên đường tìm lại

Ngủ. chìm khuôn mặt. trẻ thơ
cơn mộng thắm đầu giữa mùa xanh non
đánh thức mắt môi
chín ròn
trái. xui căn ngập bờ son điệp trùng
diễmdiễm
ngày êm tơ nhung
hồng tươi bông nhũ
ngập ngừng. cánh. nâng
vườn ngọ
hoa cỏ phật phần
rướn sâu chồi biếc
tràn ân sủng
đời
mộng nằm
khuôn rập đưa thoi
nhịp nghiêng hư hảo
ngọa đôi trắng
mê.

8/02

Suy tôn

Khuya
rất mờ. dấu chân về
ngủ trên phiến lá
tỉ tê giọng buồn
chan. dầm
bát bát mưa tuôn
lẻ loi hồn cũ
cương cường điệu tân
ai đang xa nghe đôi
gần
vút
xung thiên hạ

phật phần
cánh suy
ngón vin mai phục trường kỳ
đón. hơ hồng một sâu bi trụi trần
xé đời
quỷ quyết phù vân
bàn tay nghe vụng
sinh phần
láo liêng

người về hạ một cơn điên
mưa mưa. dứt lặc
cối miền tấn phong.

Không ba. tháng tư cá, đọc Hà Nguyên Du

Cám ơn

Cám ơn em, chiếc cổ tròn
vô thân áo. ầm. chút nồng nàn. xưa
cám ơn em vật trời mưa
nước hắt lưng. trộm. vai đùa cột. hương
cám ơn em, ngọn má hường
gót son thắm buổi mười thương hẹn hò
cám ơn em, bước mây mờ
từ đắm đắm mộng
vào phơ phất hồn
cám ơn em, nụ tràn
hôn
đồng-khô-nước-hạn-bãi-cồn-ngu-ngơ
c á m ơ n e m m ộ t đ ờ i t h ơ
cám ơn vụng dại
nước cờ khôn vây.

fev.04

Xứ tình

(lâu không đọc thơ tình)

Nâng hoa. sương. trầm mặc
cây
vi lô trứng rụng. bướm ngày
phiêu sinh
ta
trăm lạt buộc vô hình
ngất ngư đứng giữa phồn vinh cuộc đời
em còn
ngâm
tắm
hong
phơi
nhụ hương đã thấm

cuộc đời nhân gian
để cho sương nắng bàng hoàng
mà ta vẫn đây
lâm than xứ tỉnh
hỏi lòng
buồn cứ u minh
âm âm từng nổi cực hình dẫu yêu
em bay
phố thị trăm chiều
nhìn ta một bữa
hồn xiêu lạc
dần.

thượng tuần tháng mười linh hai

Về thôi

(*Giang .*)
Mai/Bích Ty

Thôi niềm u uất trần gian
giải mê từng cánh nhạc vàng hoa âm
sâm thương chiều
tiếng lặng thăm
đầu cơn gió trở cuối trăm năm dài
thương gây
vin một nhành mai
cỏ non chân xót thương hoài dậm
xanh

về thôi trắng tỏ ngọn ngành
bóng riêng ở lại
hồn oanh yến
còn.

tháng mười chín tư

Loay hoay cách mấy cũng về

Buồn tình phé thải lên con
nhân gian sốt vó túi hờn đem chia
phần tôi
một đoản mây
là
hồn bay khuất xứ
mộ bia tròng trành
đường chiều sắc loạn rơi nhanh
nơi nao biên biệt
uổng thành truy vong
ngó lên trùng cửu nao lòng
ơi thăm thăm có hoài mong nổi đời
bây giờ

định hướng tình tôi
nặng treo một chút bồi hồi thịt da
núi non lấp mấy phần già
con sông tà niệm chảy qua hình hài
bất đồ
ý nguyện sơ khai
giữ tôi nguyên vẹn
thở dài
môi sinh.

avril 2002

Đường nguyệt

Lên đồi ngóng gió thên thên
cỏ tơ đầu mặt tóc bênh bông trôi
phần dương chừng đã lên rồi
nghìn cơn nắng lửa đốt ngời mộng xa
đầu non chim lẫn tiếng gà
bỗng nhiên đình thủ hình ta bóng đời
so buồn lệch một vòng chơi
đến đây đất lại nghe trời than van
nghe dung niềm vọng hoang đàng
hoài âm lòng cũng khóc tang chuyện lòng
ngày qua đốm sáng mơ màng
tường xanh nắng sớm tường hồng sương khuya
lên đồi xao xác mộ bia
chân theo đường nguyệt bước về thảo hoang.

Đình Cường, Những trái su xanh ở Dran

Những hồn tranh cũ cưu mang
chiều thương giọt nước vô vãn bên sông
tóc đêm màu lạ vô cùng
Dran sao lệ
 ướt rừng Đon dương (*)
đôi xanh em gái má hường
lòng xưa rầy rú cũng đường chiêm bao
em. con sóc nhỏ nơi nào

giàn su đầy mướt cúi chào phong linh
ơ con gió tạt vô hình
bờ môi hoang thảo mắt tình nắng trong
nhớ người hiên thúy nằm mong
sợi tóc duyên vẽ tuổi lòng tựa như.

(*) ý Nguyễn Đạt

Cuối thu, lạnh

Cái lạnh bắt đầu trung thu
mỗi một năm một rút dù
thân
tâm
đời chùng
ngang vĩ độ
âm
nỗi kinh mang sợ
tuyết lâm
băng tan
đành thôi trán lửa quy hàng
vòng tay ôm đóa mơ màng
tịnh liên
đời còn dăm phút đảo điên
cái thâm
cái lạnh
cái triền miên ru
cuối ngăn
ở dạng sa mù
cuối đời
in một mùa thu
vỡ vàng.

1 octobre 2001

Gọi tình

Sâu, nằm. cầu tứ hoang mang (*)
ngọc ung se kết nên ràn rụa
tim
vương tơ sợi máu im lìm
đến thác đến thác. nợ, chìm
hân hoan
kiếp mai
gọi chút tình tàn
cuộn. đo vóc vạc
tâm tang
xứ đời
như hương như hoa tằm
lời
như mật như nguyện
như trời
rớt
thơm.

13. 07. 03

(*) Quách Tấn – “Tình hoang mang gọi tứ hoang mang”

Hồ thu, chân sáo

Trời thu sao tịnh cuối hồn
nghe luồn rét ngọt bồn chồn chân đi
đầy âm. đêm. cỏi nặng chì
bước giang hồ vật kéo, trĩ những đâu ?
nhớ đời tươi tắn xưa. lâu
nhớ vai gầy lẳng qua cầu hát ngao
đêm thu phát phối hạnh đào
vàng tay chín cả ngàn sao tự tình.

Gạch nổi

Trữ lượng tôi
đầy ắp tình
vườn thu bến lạ nương hình
suối
sông
mặt trời bóng

cọ ngang hông
cháy lan từng cụm lửa hồng xuân quên
sáng ra
trẻ với khôn kiên
nghìn khung một gạch
dính liền
tôi
em.

Nếp nhà

Nếp nhà
chui mãi cũng quen
ở lâu cũng chán
bỏ bèn
xuân
 thu
ra đi một rặng mắt mù
phủ hai tay nắng
nghe cù rữ mưa
nếp nhà ơi... hỡi... chiều. trưa
bỏ con cu gáy
rục mùa nhân duyên
ra đi

địu/gánh ưu phiền
sá chi một đời
thuyền duyên nhẹ bỗng
nếp nhà
trăm vạn gai chông
bỏ thương. vương tội
đạp lòng
sút tim
ví mà cây cỏ lim dim
đưa tay
sờ một vết
chìm
dưới sâu.

jan. 02

Tâm đời

Thân dài hát kinh khổ đau
nhếch nhác bỏ qua sậy lau thụ hình
ôi tâm đời

thiên
u minh
bầu xấu vào nỗi lạ
tình riêng
mang đi tan đi tan đi
(tan)
dữ dần mộng hóa tin
bàng hoàng nghe
hát nghe hát
kính u mê
sớm mai trở dạ chiều lê thê
năm
huyền hồ trôi mịt dây âm
thân lênh láng buổi truy tầm
mộ bia.

26. 03. 03

Quy hàng

Hai bàn chân lạnh
đêm. khuya
áo sương đắp đổi qua mùa tuyết băng
mỏng manh
là sợi tơ tầm

hoang mang là tiếng thơ
thầm gọi tên
là trăm con chữ tậ nguyên
tìm môi. vai
mỏng
bên triền vực
thâm
lắng sâu
lắng

xuống oan cầm
tả toi chút thịt xương
lầm
buổi đưa
người về
còn sớm ? hay trưa
mà nghe hưng phé
lạnh vừa heo may
tiền cung. vút
một đuôi mây
hời ời tình lụy
ngón tay
trề tràng
lệ từ trích một nét ngang (*)
nguyên thân đuối. lả
quy hàng mỹ nương

bốn. mười một. lẻ hai

() Chữ : Cao Vị Khanh*

Ngựa. Một

Xuống đồi
đứt một dây cương
hỡi ời bóng ngựa
vô thường tuổi
ưu
sinh tôi
nhằm buổi oán cừu
đau thâm lòng mẹ
giữa cưu mang
đầy
đường nào
xa hút tầm tay
mà trăng quên sáng
một ngày ầu thơ
một ngày
khôn lớn phát phơ
buồn sông trăm nhánh

hoang bờ bụi
chia
sông thiêng nào có hẹn về
trường sa lộng hí não nề
ngựa ơi
tà huy nằng thắt lưng trời
quê hương
 nghìn dặm
chiều rơi...
 mỏi mòn...

tháng ba hai ngàn

Bi câu hành

Hạt Cát chuyển ngữ

Lạc lĩnh đoạn an cương
Câu ảnh hồng vô thường
Cừu thời oan thế xuất
Thông thiết mẫu can trường

Hà lộ viễn thủ khoan
Nguyệt vọng thiếu nhật quang

Trưởng thời đình linh khứ
Sầu ngạn bách phân hoang

Hà ước quy giang phương
Trường sa mã tê thương
Tà huy không bồi nhiều
Nhật vẫn thiên lý hương.

7-4-2000

Tóc em ngày hạ

Chiều nay gió lạnh ghê hồn
đưa nhau về suốt cõi tồn vong kia
tóc em ngày hạ chia lìa
sợi tan theo nắng sợi về với mưa
sợi nằm trên trán anh thừa
đời hoang từ nỗi sang bờ lãng quên
ở đây rộng lắm ưu phiền
nhớ trù lên nỗi hoặc huyền thâm đêm
có như dòng lệ ướt mềm
anh xin được khóc dưới thềm trăng xưa
bây giờ mắt bão mùa khô
trong anh rụng hết những giờ hân hoan
nuôi quên ngày tháng vô vàng
sưởi giùm nhau chút lụi tàn đam mê.

Rừng tre

Gởi Hoài Khanh

Thôi về
sấm động rừng tre (*)
lá xuyên tâm
mật
lá đề thân nghiêng
chao ơ
lâu quá
diện tiền
e ba vạn quyển
nghìn thiên
một tờ
đầu đời
ở vậy rất thơ
xế đời ở vậy
rất bờ bến
trông.

nov. 03

() chữ : Hành Khoai*

Qua sông

Tặng một cổ áo treillis

Theo mùa mận chín qua sông (**)
miếng thơ miếng đạn
miếng tròn thành
hoa

nhớ em ngọn nước la đà
nhớ chiều phố thị
mưa sa ngợp hồn
qua sông
hình bóng giữa cồn
dáng neo bãi quạnh
thân mòn hóc hang
giày bùn áo trận mênh mang
qua sông vội ánh sao tàn bên mơ
cõi riêng mùa hạn chắc giờ ?
trái chua mặn cần
chia bờ
xót _____ xa

tháng hai lẻ bốn

(**) “Qua Sông Mùa Mặn Chín “, thi tập Trần Hoài Thư

Cõi chia

Vật nước hắt sương đi xa
trời mưa quyên đồ
thâm tà áo
bâu
nên thơ
từ vụng hôn
đầu
muối chan môi lệ

đằm câu mận nồng
bề gì tóc cũng phơi
hong
sợi trăm năm có nao lòng bề đâu ?
vắt hương
cạn kiệt đàn sâu
bãi trắng chín lộng
mùa sâu
uẩn quỳnh

xưa còn tản mạn thiên kinh
ơ con bướm đậu tang tình ngũ cung
vàng âm. mai, khỏn
tao phùng
trối nhau phương hướng
mặt mừng
cối
chia

Sông về
thiên thiệp mộ bia
đăm đăm hồ mị
ô kìa !
giấc ai ?
lạc trần chuông mõ bi ai
tàn nhang khuya với chuỗi dài đầu tỉnh
đầy trời
mắt lạ cung nghinh
triều dương ánh cũ
có bình yên chăng ?

rề rà
xếp áo cùng khăn
rớt rơi còn chút bụi hằn tâm si
ở hoa cương
ngạt xuân thì
nhành khô
xác mượn
chờ chi bụi hồng
đá vàng
tủi nợ gai chông
trăm năm gởi nhẹ
tang bông
thốt
thừa

(thơ cũ như là áo xưa chút hương theo gió chút mùa gửi
trăng chút phân vân duột tơ tằm chút mình lần chút trăm
năm bụi ngùi chút thân da thịt sần sùi chút tà dương vội sấm
soi tuổi đời)

Chén hoài
ấm
một chút thôi
men xanh cổ lự nước ngời phúc âm
hát rong
một chút sanh cầm
nốt đen
luyến
láy
tan tằm
cuộc chơi.

chín cuối, không ba

Giọt

đầm đầm giọt . quẩn
tinh khôi
giọt môi hôn. nhớ giọt cười
đằm chiêu
giọt xa xăm
trắng

bãi chiều
giọt gần gũi. kín
một điều thương tâm
giọt đi giọt đến âm thầm
mai rơi giọt lệ
trầm ngâm
tuổi trời.

tháng sáu không ba

Bài thơ dịu dàng

Dịu dàng
em đến bên tôi
hình như...
hình như mình
đã biếng cười
rất lâu
từ trăm năm chụm mái đầu
từ xanh thơ dại nên màu tóc tơ
từ yêu thương lẫn vực ngờ
chẳng qua chút bóng sương mờ đầy thôi !
hãy tin rằng : bấy cuộc đời
yêu em bạch nhật
suốt trời thanh thiên

hãy tin rằng : thịt xương liền
vào trong muôn kiếp
lậm tiền duyên nhau
sá gì
một gợn bể dâu
đã se cùng tát
lượng sâu nhân gian
cho xin
lời, tiếng
dịu dàng
xin nhau
đắm giữa vô vàn
cuộc yêu.

tháng bảy hai ngàn

Trận liễu

Thở hắt ra
một trận

L-I-Ề-U

ngón tinh lực cũ

bay vèo

thình không

ngắt ngư vạn thuở trời trông

săm soi cái lạnh vào trong hang cùng

thôi đành

bỏ phố không dung

về chân hoang dã

sống lưng chút xưa

nghe đời cật ải

đong đưa

mà thương nhiều loạn tình vờ

thế gian

dài con mắt

ngó

điều tàn

còn kêu gọi chút hờ hang tình vời ?

nhấn nhẹ

còn ?

hết ?

miệng lời

nóinóinóinói

nói. cười
phát phơ
bất đồ
thân thể cầu bơ
đụng vô cầu bất
phạc phờ
tóc
râu.

mai 2000

Sa cơ

Môi trăm vết lạ thương sâu
cắn răng máu bật đỏ màu yên sơ
đầu ngày yêu vội sa cơ
mai sau nắng héo trăm tờ điệp non
cảnh du phương địa e còn
động lòng với chút tình con nghịch ngờ.

Bát đồ, sống dậy

Lên gân
giữa lúc không chờ
không đợi trùng thăm
phát cờ
máu

xương
sáng nay ngấm
một nụ hường
mới hay si dại
là hương của trời
chiếc răng khênh
chiếc răng cời
là duyên bất định
để đời cho nhau
ồ ! ngátngát
lượng bể dâu
trói thêm
trói chặt vào màu
tái sinh.

12 mars 04

Vân hà,

đọc Hồ Minh Dũng, Côn Mây

đêm.
xuôi về ngọn nước hiền

thấy trăng không ngủ
thấy miền
nao nao
trời đất
lòng dạ
ngọt ngào
con chim khách lữ
đọt cao mây
nhìn
tiếng đời
trong khoảng lặng tim
thấm vô tích cũ
im lìm chuyện xưa
tình đầu kim buổi thêu thùa
mai kia hoa nữ gió lùa tóc vôn.

tháng 11/99

Hẹn cùng

một buổi mai
lên dốc trời miên thắm
hát rền
tiếng mây
ồ
sương đã kín vai ngày
mà vai em
cũng buộc
gầy
xương hoa
hẹn nhau
về độ giang hà

nghe hồn thủy mật
phù sa tuổi đầy
bãi đời
cho cánh thuyền say
hẹn
cùng trăng nữa
mai này
tĩnh ân.

Tắm đèo

Lên đèo heo. mất hút. tắm
em tan cánh gió bay
trần trụi. tôi
qua đò qua đò qua đò
để chừng hơ hồng vốn lời ngất ngây
một hàng cây. đếm. một hàng cây
dăm hàng cây đếm
chôn ngày hiện thân
cây và em
bóng
tân ngần
tôi là tôi của chút phần lá lay
ruồng tình cũng đến loay hoay
ầu ơ cái nét trệt trầy. lơ mơ
yêu tôi và em và
thơ
còn phiêu phiêu giữa một tờ chung thân.

juin 03

Tịnh sơn hành

Trưa nằm rũ liệt ao chuôm
tre còm nắng bệnh nhuộm hồn thang mây
gà con núp một bụi gầy
kêu người giục giặtàn cây bội hành
hạ hồi dấy tiếng ve xanh
giọng ngâm trường thủy lên gành đón phong
hồ sông mắt đỏ di tròng
triều âm con nước dậy lòng đăm chiêu
trưa khan gió nhót buồn liêu
không chừng tâm, ý cũng chiều chuộng đi
mai sau đời dẫu kiêu kỳ
cỏ khâu còn một chút gì tịnh thanh.

Lòng tôi tuy thế

mà quên
chưa sông đã nhọn
chưa thuyền đã run
đời chưa dâu biển đã chùn
đời như một nhát chổi cùn vút đi
tôi nghe
tôi nói rù rì
hình như
gượng
một chút gì
hình như ?

**Độc Lương Thư Trung,
Bến bờ còn lại** _____

Bến bờ xa bến bờ xa
con sông ngoảnh lại
tôi
và luyến mê
trời ơi ! vạt nắng sau hè
thơm chi mùi đất điệp tê cỏi lòng
nát tôi
từ dạo phiêu bồng

mà in phé phủ ?
sói mòn tâm xưa
ngọt mình con nước ầu ơ
phù sa nhịp đập
cũng vừa
tấy
sung

bóng chim chiến chiến truy lùng
tổ non mái rạ
ngập ngừng hơi mưa
biết đâu
vàng lúa thơm mùa
bến bờ ngóng lại
còn ngơ ngác
nhìn.

tháng 2/2004

Hạ tuyên

Nghiêm . đi qua đó . mặt buồn
mà trăng sáng rõ đêm . khuôn hạ vàng
óng mềm hệ lụy đa đoan
thương vương mấy cõi xanh . toàn vẹn . im
thơ khúc mắc . dấu chấm . ghìm
cơn rung hồi hả nghe lìm lìm . trôi
đừng nói . đừng . thêm nặng lời
mặt nghiêm qua đó
buồn khơi lạc dòng
cứ yên sắc trời mênh mông
để hương dịu dịu lên nồng nàn . cay
thôi thì tình như heo may
hồn như cỏ dại như cây
phạc phờ .

song thất không ba

Tĩnh sắc

Uớt giùm
một hạt mưa sa
tôi về hạ giới
ôm tà nguyệt
đau

thở qua trì giác
không màu
làm sao vẽ được
ngàn sau
nhục hình
một tờ thân
nhẹ
như kinh
cũng về theo gió bất bình
thở than
mai sau hạt giống khô vàng
còn tôi ?
còn với trần gian
họa hoằn.

1990

Về nhà

nhớ anh Xuân Vũ

Về nhà khơi lại giếng trong
con cá giữa dòng vẫn lội như xưa
ngày đi lưu lạc không chờ
hai mươi năm cũ một tờ tùy thân
là đất đá của vô ngần
là mưa trên núi hạc vàng trên sông
về nhà qua ngõ sâu đông

thấy đôi chim sẻ lượn vòng trên cây
hồng hoa một đóa rất gầy
mẫu đơn thược dược sum vầy dấu yêu
trắng vàng trên đỉnh ngọn cau
sáng choang một giải cầu ao hện hò
về nhà theo ngọn suối khe
về khóc một trận đầm đìa tủi, thương.

Ngátngát

in hình, nghe
sông
quầy đuôi một khúc
hóa rồng bay
xa
mười năm thương, đuổi
nại hà
thương chân nước cột xó nhà
lất lây
nuôi trắng thiêng
đã xa bây

xót đêm huyền mầu
rụng ngày thê nhi
bây giờ nắng
cũng hồ nghi
muội hương
còn một vết tỳ dương gian
vai sông nhẹ quá tơ đàn
rưng rưng phiến thạch
trôi bâng hoàng
non.

*cuối tháng bảy không ba
mười năm Giang*

**Triều hoa bỗng xót
môi hồng huệ xưa**

Nghe mùa bão trở trên sông
chợt thương về khóm huệ hồng mưa sa

đò đi khảm mấy giang hà
e chừng con nước trầm kha mặt buồn
tịnh lòng cũng đắng hồi chuông
đã nghe rồi buổi phở phường mệnh chung

Muộn về rong tảo phù dung
từ em sa dấu mịt mùng xuân tươi
âm thầm trong tĩnh giới tôi
bàn tay thương cảm bồi hồi máu xương
sông em trôi xiết một đường
rêu mù khóc ngán lệ cuồng hoa âm

Sen hồ vội nở tình cam
giờ hoa cũng tránh vết cầm thu sơ
phương tôi nhận trắng vô bờ
tiếng kêu trầm thủy đâu ngờ rục thanh.

Hoàng hôn quy

Hoàng hôn
quy gối nhìn
gần

hồng hoang vào cõi tứ thân
bời bời
thấy chiều
bay một cánh dơi
con mắt tiền kiếp
nổi đời châu pha
mưa
trăng huyền mộ la đà

nhú lên thập ác
hồn oa nữ về
đội trời thuở vá đăm mê
giờ sương thu tịnh tư bề quạnh hiu
phát phơ
tình lạc
nuơng chiều
thức buồn đã chín mùa
yêu
ái
kề.

cuối tháng mười chín chín

Nhiều âm

nói gì đây ?
không. không nghe
thời gian đóng cánh cửa rè
vô chung
như bay
sắc loạn trùng trùng
như em có một màu tóc
hong
chờ
tôi nâng cằm
tư lự
thơ

chữ đầu não động rơi từ
nguyệt cầm
vô tâm tôi. nghe em ?
nhằm
cái tâm nhiều sóng vô tâm lửa xung
đạn
tên
một thuở truy lùng
ra tôi lý lịch
nghìn trùng
thất thu.

cuối năm không ba

Hành trang

Đêm gần
nghe tiếng gọi
_____ xa
khổ đau quần quai
có là hành trang
anh đi
dưới nắng điêu tàn
cũng thầm ghi lại
đá vàng
âm xưa
trời đương nắng

trời chưa mưa ?
làm sao gió nổi
trong mùa bụi xanh
lậm vào
mắt đỏ hồn anh
tiền thân
giờ
cũng ngọn ngành
mai sau.

Mưa xuân

Chợt nghe
khúc khích mưa
cười
mười năm tái hội
con lười lĩnh
ru
đã lâu
xa hãm bụi mù
cõi xanh biên biệt
ao tù đản sinh
sáng nay
nguyên đán một mình
trải hồn xuân
với mưa tình tứ
giăng
cửa xôn xao nói vĩnh hằng
ừ, nên một cụm
hoa
trắng
vẽ vời.

đầu bình tý

Nhớ một đoạn

Râm ran ve

trưa

ô môi

đỏ hây bông phượng

rực ngời nắng

hoa

(qua đầu đỏ tóc đuôi gà

ở khoảng gáy trắng thơm da

nồng nàn)

ngó gì con lộ thên thang

hai con mắt đẹp

xuống hàng chiều sinh

có ?
không ?
nơi kẻ rập rình
hay trời vén gió si tình
chết
ngây
đứng trân
nghe áo tỏ bày
ơi vòng duyên thể
hồn bay
một tờ.

tháng tám linh hai

Thân thơ

*tặng các bạn trong TQBT thân thương,
nhất là các bạn “Đàng Đông” một thời
lừng lẫy PNL, NG~LU, PCH, NBS.....*

Ngày khuya xuống trên thân. thò
kiếp xưa chim hạc
ôm o gầy mòn
hát ru trầm
điệu vai thon
gối đầu lên nổi mắt, còn
thịt xương
em nhẹ quá
như bông hường

mà tôi cánh bướm tà dương
chập chờn
chẻ hai lời
vết môi hôn
mớm câu hoa mị nhiếp hồn tân toan
ừ!
kiếp vui cũng họa hoằn
thì đường quang quẽ đừng bắn khoăn
chờ
tôi-nơi-em-khát-đời-thơ
có nhau vụng dại
dăm tờ
bối thơ.

tháng bảy không ba

Tôiyêutôiyêutôi

gởi anh Võ Đình, sau khi đọc

Sáu mươi vụng dại truân chuyên

tôi

chân địa ngục

sẩy thiên đàng mù

qua rồi tuổi mộng phù du

già thêm sương nắng

ngục tù tuổi yêu

tôiyêutôiyêutôiyêu

còn xôn xao

giữa một điều ắng yên

tôi yêu mềm chút lụy phiền
yêu khuôn ngực chớm
thuyền duyên
hạ
hồi
yêu tôi yêu tôi yêu tôi
lỡ yêu thân tượng
dáng ngồi thiên thu
sáu mươi. tôi. dật lạc ?
ừ _____
yêu tôi phờ phạc
tàn dư
nỗi niềm.

ba không ba

Bay

Ô kìa
sao mộng có chân

sao
mơ có cánh
sao nàng
ngập trắng
để tôi
cơn bệnh hằng hằng
không mơ
cũng mộng
không đẳng
cũng bay ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Ý thường

Đêm qua
lòng nặng u hoài
sáng ra sông núi
chảy ngoài dặm khơi
buồn chơi vơi
hồn chơi vơi
sầu ai lên vút ngọn trời xanh xưa
tuổi tên
không nhớ nữa
từ
hoang đàng mất dấu
niềm cư ngụ này

chim chiều
muôn cọng rác bay
hồn tan tác vỡ
cánh gầy
thu
đông
môi yên
chừ
sợ nắng hồng
về hoa trăm nụ
tàn không
cuối đời.

1990

Mặt thất

Mời ra
cửa
sắp đóng rồi
tới giờ ngửa mặt úp đời
xuống nhau
gối lên
trăm sợi mơ nhàu
nào ai biết được
sắc
màu
của đêm.

Cuối năm, bộ hành

Năm cùng
thả bộ
trầm

ngâm
bước chân như thể vết cằm hoang
xưa
nghe ta cây cỏ sỏi mùa
vàng hoe một ánh xuân
vừa gợn xanh
chao ơi vạt gió lung càn
mấy mươi rồi nhỉ ?
dẫm thành khói sương !

vận cùng
nước chẳng khai mương
mà khua mạch sống
nửa đường
chất
chịu
mộng về
chùng đã hắt hiu
với tâm thương tận sớm chiều nguy trang
thôi
đêm với bóng tan hàng
nhủ ta xuân biếc
lầm than cội tình.

Tàn niên Nhâm Ngọ

Chạm ngõ trắng

ở một lúc nào đó, Đức Phổ

Đêm trắng chạm ngõ hôn
đầy
thấy tóc bơi một dòng
ngây ngất
mềm
tay cầm. tựa hương thổ. êm
chợt không gian đứng khuất
thêm mộ hoa
mặt người không phân mà thoa
trắng ngát triệu triệu tinh hà
quyên không
sương len lén cột vân mỏng
đã thương. khắc
ở vời trông
hạnh đào.

cuối tháng chín linh hai

Hoa trái

Một chùm trái chín trên cây
một vùng hoa dại nở đầy trước sân
ngõ sau hiên trước cũng gần
trên trời dưới đất cũng cần có nhau.

Trên mây

tặng một người đi

Cái sào
đụng thấu trần mây
khều tôi rụng xuống
giữa ngày bật tằm
sao em không cuộn tơ tằm
để chi sương góa

lạnh cảm ánh thờ
gục đầu
câu tặng đời thơ
đề không giữa chốn ơ hờ
nước

mây
mượn bàn tay
xin bàn tay
núi cho mưa ở
bát đầy trăm năm

Sao em bỏ dấu thăng trầm
để tôi mây tía cuồn thâm bão bùng
bây giờ
sào ở trên lưng
mưa qua nắng ải
chim cùng cực
bay
tôi ở rất lâu
phương này
hỏi em di lụy có gây tâm mê ?
ngọn sào
cũng đến hoang tê
trên mây
và buổi vụng về
sơ sinh.

janvier. 04

Nụ

Môi cận kề
hỏi thăm
môi
nụ hôn khóc liệt
cháy
thời xa xăm
lạc buồng
núi
sợi tơ tằm
nền trắng huyền ảo
rụng nhăm sa môn
thâm nghiêm sâu vấp giữa hồn
chồm lên sóng. tháp
bãi – cồn – ngục – thân
địa lu
 ngón tẻ
 tân ngần
trăm năm môi miếng
một lần
chấp nê.

bảy không hai

Nguyệt hồng

Đợi ngày
rụng bóng châu sa
chờ tôi đỏ mặt qua hà phố
truy
ngủ
sau một giấc thâm thì
râm ran chén mộng rù rì chén mơ
à
cuộc đời
rất đổi thơ
bơi quanh dòng tửu
đẹp
mờ sương trắng
thuyền xưa bỏ xuống cung hằng
nhoài tay giữ lấy
tình khăn khăn
chỉ
m.

Ra ngõ gặp

Ra đường
gặp gái cười tươi
chợt nghe
xứ lạ quê người
thăm

đau
ngàn năm
bản mặt dầu dầu
trái tim vô ý
qua cầu
gió bay
ra đường
thấy nắng hây hây
quay về ngộ gió
thổi đầy
phòng không.

Xuân Sứ ở One-Tree-Hill

Đòi một cây
cây một đòi
trông lên thiên tởa
xuống ngôi thức mây
tay nâng niu bát sum vầy
hứng xanh châu lụy sót đầy
khổ duyên
bưng sang hồng thắm cõi miền
hạt chan chứa gọi hồn nhiên tảo tần.

Chân dung người bỏ hút

Bước qua lần vạch ranh này
là thôi trần trở
vạn ngày chinh yên
từ sương đau
buốt
một miền
vàng trắng cũng thắm
xuống triền, vực
sâu
ngó ai thương thể buồn rầu
mùa hen
cỏ nát hoa nhàu
tuổi xuân
lạ hồn
van chút thanh tân
thôi đành giã biệt
sinh phần
hanh
hao.

Uống một bữa nhớ Lạc

Ừ say một trận để đời
có ta bần sĩ có người mạnh thường
uống tràn một khúc vô cương
hát chơi mấy đoạn sa trường giải giao
bạn ta ! trăng sáng phương nào ?
nghe chừng ấy nổi ngọt ngào thê lương
sợi dây đã đứt trên đường
rớt đi, hồng thủy lại tuôn giữa trời
biết đâu
 mai
 mốt
 khóc
 cười
trăng treo còn một dúm người ngẩn ngơ.

BẬT

CAO VỊ KHANH

Hơi thở rướn của lục bát

• *tặng bậu, mông đánh*

Bắt đầu...

... bắt đầu là một lời tán thán (hay tán tỉnh cũng vậy thôi) như vậy " em hai ơi sao em nhẹ hều (đẹp dần trời) như cái bông hường (mới nở) vậy mà tôi thì (uổng quá!) đã là một con bướm hết thời (quờ quạng). Nói cho vắn về hơn một chút thì là em-nhẹ-quá-như-bông-hường-mà-tôi-cánh-bướm-tà-dương-chập-chờn.

Như vậy tại-sao lại ra nông nổi này khi viết lại thành lục bát

em nhẹ quá (khi không khi không xuống hàng bắt tử)

như bông hường

mà tôi cánh bướm tà dương (lại bắt tử xuống hàng)

chập chờn

Tại-sao-không-là

Em nhẹ quá như bông hường

Mà tôi cánh bướm tà dương chập chờn

(như từ hồi năm vậy đó, coi phải cái điệu thì thâm thủ thử dụ dỗ vo ve ong bướm ... hơn không)

Nhưng mà tại sao lại hỏi tại-sao. (có khi nào ngồi lơ mơ, đầu óc thả lang vơ vẩn, rồi bất chợt ngó chăm bắm vào bất kỳ một chữ nào đó chẳng hạn như chữ tại-sao, sẽ thấy cái chữ tại-sao này nó kỳ cục như chính cái ý nghĩa tại sao kỳ cục của nó vậy). Không tin thử coi. Không tin nữa, cứ thử lên giọng hỏi coi, tại-sao? Coi có câu trả lời nào không. Hay chỉ là một sự im lặng dị thường.

Thiên hà ngôn tai!

ngày khuyu xuống trên thân . thô

kiếp xưa chim hạc

ôm o gây mòn

hát ru trầm

điệu vai thon

gối đầu lên nổi mắt, còn

thịt xương

em nhẹ quá

như bông hường

mà tôi cánh bướm tà dương

chập chờn

*chẻ hai lời
vết môi hôn
mớm câu hoa mị nhiếp hồn tân toan
ừ !
kiếp vui cũng họa hoàn
thì đường quang quẽ đờng bấn khoăn
chờ
tôi-nơi-em-khát-đời-thơ
có nhau vụng dại
dăm tờ
bối thom*

Xuống hàng là xuống hàng. Chấm và hết. Không có hỏi han lời thôi. Mà cũng không có phân trần lếch thếch. (thơ chớ bộ nhân tình nhân ngãi gì sao mà ỉ ôi...)

Xuống hàng là xuống hàng. Giống y cái ngã ba đường đời vậy đó. Tới đó là phải tan-hàng-cổ-gắng. Tới đó là phải anh-đường-anh-tôi-đường-tôi. Tới đó là người-lên-ngựa-kẻ-chia-bào. Có nín có kéo có trì thì cũng có cưỡng lại được đâu. Thì còn hỏi tại sao làm chi cho thêm ngớ ngẩn. Mà có hỏi thì cũng có ai trả lời đâu. Thiên hà ngôn tai !

Tới đó thì xuống hàng vậy đó. Mà điều có thấy không. Tự dưng nghe như thảm thiết hơn khi lời thơ bị bút rời ra, đứt lìa. Và hình ảnh không còn là một bức tranh tĩnh (chết) nữa mà trở thành một hoạt cảnh (sống, động) hẫng hoi. Mà tôi cánh bướm tà dương chập chờn. Thơ đi một hơi một mạch nghĩa là vẫn còn đó, sức sống. Sự liên lạc của chữ nghĩa mang trong nó hình ảnh của gắn bó, của tồn tại... nghĩa là của hy vọng (dù le lói)? Như vậy là câu thơ không chuyển được hết cái ý nghĩa của thôi-đành, của đành-vậy, của cũng-đành, của đầu-hàng, của chịu-trận, của hết-thuốc-chữa... nghĩa là của tuyệt vọng.

*mà tôi cánh bướm tà dương
chập chờn*

(hai chữ "chập chờn" rớt xuống hàng dưới in hình như đôi cánh mới đã rụng xuống chiều nào, thấy không)

Câu thơ động đập làm hình ảnh cánh bướm xao xác, chập chới, như rụng, như rơi. Ý thơ được phụ diễn thêm bằng hình thơ. Tuyệt cú! Chẳng phải phương pháp audio-visuel vẫn được coi là cách thức truyền đạt hiệu quả nhất sao. Nhất ông, ông hoàng...

Đã biểu xuống hàng thì phải xuống hàng, vậy thôi.

Thì

ừ !

kiếp vui cũng họa hoàn

thì đường quang quẽ đừng bắn khoăn

chờ

Ờ vậy đó mà lạ lắm. Cái chữ "chờ" bỏ hàng nhảy xuống đứng trog một mình, bắn khoăn thấy rõ. Thấy không, cái tình cảnh một-mình-đứng-giữa-khoảng-chờ-vờ, cái chữ "chờ" lơ lảo đó. Dặn đừng chờ mà thật ra biết rằng không cần dặn. Nên dặn mà rất ngại ngùng. Bởi có gì hứa hẹn đâu, sự chênh lệch đó, mà chờ mà dặn mà không ngại ngùng khi dặn đừng chờ. Thành ra giữa chữ "chờ" (lẽ ra) ở trên với chữ "chờ" bỏ xuống câu dưới là một khoảng cách có thật không đo được của bao nhiêu ray rút của bấy nhiêu đo dự của chừng ấy phân vân của rất mực tần ngần, của một thú nhận về sự thất bại tự thân nằm trong mối hạnh ngộ bất thường. Và... thấp thoáng trong đó, không chừng còn nguyên... một nỗi tiếc thương.

Vì vậy thơ làm sao êm xuôi cho được khi cuộc tình đã đòi đoạn như chính cái hạnh-phúc-thiên-tai vốn đã là yếu tính của cuộc tình trái cựa. Thơ phải trắc trở trắc trọc cho đúng kiểu treó ngoe của tình yêu trẻ nãi đó thôi. Cho nên có phải chính cái ngắt chữ bất ngờ như hơi thở đứt quãng, cái nhảy câu bất tử như cơn thở dốc đứt hơi, cái hình thức vụn vẹo như cơn mê sảng đồng điệp mới nói được hết mức cái lạng quạng cái băng hăng bó hớ cái nhẩn nhó chán chừ cái nửa đời nửa đoạn cái dở dang tức tưởi của những toan tính muộn màng. (có nghe chẳng, cái hơi thở hắt, cam đành!)

Thấy chưa, thấy cái xuống hàng lạ lắm đó chưa.

Đêm

chờm

củi, khời

ngây ngây

nhà ai sười muộn

cuối ngày đông miên

bước chân đi giữa vạn miên

về nghe một chút bình yên

phập phồng

đã quen đời

gánh

mênh mông

vết thương vết nhớ

mặn nồng

vết đâm...

giả sử làm ngang viết (đọc, coi, ngó...) vậy được không

bước chân đi giữa vạn miền

về nghe một chút bình yên pháp phòng

đã quen đời gánh mênh mông

vết thương vết nhớ mặn nồng vết đâm

có thấy gì khác lạ không. Người nghe chắc không thấy lạ. Nghe xuôi tai. Nghe thuận thảo. Nghe êm ái như có ngón tay nghề thường nào sờ soạng lên vết cắt còn rịn máu. Nghe như có hơi thở trầm hương nào rà sát lên lớp da non mới vừa bắt miệng. Thơ đó. Có gì lạ đâu. Thơ y như hồi nào tới giờ. Y như cái hồi cô Kiều chảy giọt nước mắt thất thân theo kiêu sáu-tám-ôi-kim-lang-hồi -kim-lang-thôi-thôi-thiếp-đã-phụ-chàng-từ-đây. Hơn nữa muốn cho đúng điệu nhất thì phải đọc và viết rõ ràng như vậy : (hai chấm, xuống hàng) (thụt vô một hàng) *Ôi Kim lang, hồi Kim lang* (xuống hàng) (lô ra một hàng) *Thôi thôi thiếp đã phụ chàng từ đây*

Lục bát là phải vậy. Luật chơi đã rành rành ra thế. Dẫu có chịu chơi cách mấy (phá thể, biến thể... gì gì đi nữa) thì cũng phải trên dưới rõ ràng. Sáu trên tám dưới. Sáu trên tám dưới. Sáu trên tám dưới. Cứ như vậy đó mà bốn-câu-ba-vần hay trường-thiên lưu liên sao sao cũng được. (Ngoại trừ một ít bài ca dao có 8,10,12,14 chữ mỗi câu cũng chỉ phá lệ cho vui mà số lượng rất ít, không đáng kể)

Còn về nhịp thơ (tiết tấu, ngắt câu ngắt chữ) thì phải là nhịp chẵn (2/2/2/2 hay 2/2/4 hoặc 4/4) như để phù hợp với cách thở hít của người ta, nhẹ nhàng, đều đặn, hòa hoãn .Vậy sao (lại tại-sao) mà ngang ngược trời sứt cho đến đổi thất theo thất thường như vậy.

đã quen đời

gánh

mênh mông

vết thương vết nhớ

mặn nồng

vết đâm

mà không thất theo sao được vì có phải vết nào cũng giống vết nào đâu. Cái làm nên thương nên nhớ đâu phải cái hơi hợt cạn sỏi phải

rớt ngoài da. Cái làm nên thương nên nhớ phải là cái hun hút thăm
thăm, cái trong trắng tuyết mù, cái người-Huế-nhớ-nhau-trộn-đời,
hết kiếp. Như vậy nếu không xuống-hàng, nếu cứ viết ngang bằng
thì làm sao khỏi lẩn cấn. Thử coi. Vết thương vết nhớ mặn nồng vết
đâm. Vết nào như vết nấy. Ai mà chịu. Cái vết quan trọng nhất, đầu
môi của mọi thứ dấu vết trên đời này phải có cái chỗ riêng của nó,
một mình, để thấy được cái chỗ đương hai hóa thành một, để thấy
được bỗng chốc đầu cổ tay chân gì cũng mất tiêu rảo trôi mà chỉ còn
gom lại có một chỗ duy nhất, để gọi nhau nấn nịu, tượng hình mà
cũng tượng tình nhất, cái chỗ để gọi nhau "mình ơi". Vết đâm.

vết thương vết nhớ

mặn nồng

vết đâm

(có nghe không hơi thở rướn ròn rợn vết mặn nồng !)

Tại vậy đó mà thơ cứ phải đẩy nẩy, vùng vẫy, vụt chạc vì có quá
nhiều điều lẩn cấn, tức tưởi, không yên. Muốn nói cho hết, cho đủ,
cho vừa thì chỉ còn cách bứt tung ra khỏi cái vòng khuôn chặt chia
êm xuôi quen thuộc đó.

Có điều gì khó nói hay nói mà không thể nói hết. Có điều gì phải
giấu lại dù vốn muốn phơi trần. Am a ầm ức lờ đờ. Nửa chừng. Có
điều gì muốn la hét mà môi cứ ngậm câm. Hay miệng há hốc mà
tiếng cứ ứ nghẹn.

ngồi bên cửa

lọt ưu phiền

để chừng năm tháng

đã quên

lòng người

một vòng dang rộng xa khơi

một ôm hút hăng

phiên trời thâm căn

ngồi nghe thương thể lịm dần

với móc meo nắng

với tàn ngàn

mưa

với mưa

với mưa

với mưa
với môi bần bật âm thừa khổ sai

Mắt nhắm nghe thơ hẩn cũng nói không trật rằng thì là thơ lục bát. Mà mở mắt ngó trùng trùng thì lại ngờ ngợ không chắc. Cái hình ảnh và nhịp điệu quen thuộc sáu tám đâu còn nữa. Ma lực của vần điệu và cú pháp đã phù phép hồn người ra khỏi cái mặt phẳng một chiều tỉnh lặng để hóa thân vào cái cõi lừng lững ba chiều. Ở đó thơ đục đá đẻo tượng. Ở đó thơ điêu khắc trầm luân. Có lúc nào thấy được chẳng cái hình người gãy gập, ngời bó gói, gục đầu chịu trận dưới cơn mưa xối xả của định mạng, hồn thương phé, miệng ngậm cam đến nỗi mỗi tiếng hét bất lực chưa kịp thoát ra đã vỗ ngược vào lồng ngực từng tràng sấm sét. Đọc thơ, nhìn thơ mà như mừng tượng sờ được từng mảng-thơ bôi tô đắp trét. Thấy không, nỗi phiền muộn như một thứ chất lỏng dẻo nhẹ ảm rít chảy-ngấm-thấm-lọt vào lòng người vốn dĩ như cái miệng phễu nên hứng không sót một giọt nào, lệ cường toan. Thấy không cái hạt hẫng có thật, có thật đến quơ tay còn ôm được cái trống không, thật như đuôi-mắt-chân-chim đã mỏi, thật như đường-môi-cán-chỉ đã tưa, thật như sợi-tóc-ráng-chiều đã tối. Thấy không, mùa nắng đã qua, em đã xa và mùa mưa đang tới. Những giọt mưa mang hơi ẩm phủ mốc meo lên tấm lòng cỏ độ. Và tình chúng ta, tình chúng ta còn lại gì ngoài một nắm di hài.

ngôi bên lệ cổ di hài
để chừng năm tháng
đã dài
thiên thu
ngôi vàng vọt
bóng trắng
lu
với riêng ngôi lại
ao tù
thiết thân

Thử chép lại bài thơ theo cái khuôn khổ ngay ngắn, nghiêm chỉnh, cân xứng như vốn dĩ đã ngàn năm coi còn có cái tác dụng huyền hoặc đó chăng ?

Câu thơ lục bát tự thân rất xuôi chèo mát mái, vần điệu thảo ngay, dịu dàng, dễ chịu. Vừa có yêu vận vừa có cước vận làm bài thơ có

quá hai câu trở lên nối nhau khít rim, chặt chia, liền lạc như một tràng chuỗi hạt hiền lành mà vị trí và vai trò của từng hạt chuỗi được phân bổ đồng đều tạo nên một thể quân bình hoàn chỉnh. Nhìn như vậy, lục bát chính là thể thơ biểu hiện rõ nhất cho cái thể thăng bằng tuyệt diệu trong lòng người Việt, bài học khôn ngoan nhất của cuộc trường chinh cam go dành đất sống với hai thế lực đối nghịch thường xuyên, thiên nhiên và ngoại xâm. Sự hòa điệu giữa người và người cũng như giữa người và thiên nhiên đã phản ánh trong cái nhịp hài hòa, thuận thảo, êm ái, tự tại... của những câu lục bát ngay từ thời còn là ca dao bay lượn trên sông nước ruộng đồng. Vì vậy, nếu có tìm đọc lại ngàn bài lục bát cũng vẫn y cái giọng điệu và nhịp tiết đều đặn, hiền lành, ngọt ngào... như ru như dỗ. Dỗ người vì chính lòng mình đã được dỗ yên.

Ngay cả đến thời gần đây, lục bát vẫn còn nguyên cái thể thăng bằng dễ thương đó. Nhìn một bài thơ lục bát của Nguyễn Bính được chép tay bằng mực tím y như ngó một cô con gái nhà lành, thùy mị, phía trước phía sau tề chỉnh, cái gì cũng vừa vừa phải phải, như chính cái đòi hỏi chùng mực của một thời kỳ mực thước.

Nhưng mà có còn nữa đâu, cái thời vừa-vừa-phải-phải đó.

Những khám phá mới của khoa học và triết học giữa hai thời hũy diệt lớn đã làm thay đổi hẳn lối sống và nếp suy nghĩ của con người. Đã có người kêu lên thượng đế đã chết. Không biết ông ta có chết thật không chớ con người thì quả tình ngất ngư đến mất thở. Khoa học tăng hiệu năng tàn phá theo cấp số nhân, triết lý cứu rỗi con người theo cấp số cộng, chiến tranh làm mọc lên những thành phố lở lói nhanh hơn cây xanh, máy móc tăng vọt tốc độ của đời sống lệ hơn suy nghĩ và đô thị vây khốn con người trong những giấc mộng cụt đầu cụt đuôi. Chung cư khoá trái cửa kín mít, ngã tư ngã năm ngã sáu ngã bảy, đèn xanh đỏ chớp tắt chớp tắt, chiếc đỉnh ốc của Charlot, con chó điều-kiện-hoá của Pavlov, miệng đại vực mở toác hoác ngay giữa con phố triệu người, miệng đại vực mở tanh banh ngay giữa lồng ngực ám khói, mặt trời rò rỉ, mặt trăng thất tiết... Và con người, con người thành kẻ thất lạc chính mình.

mỗi lần đi

một hồi đường

tôi chậm lụi giữa nộ cuồng thế gian

giữa trăm khóc liệt giảng hàng

*tìm đâu
tôi ?
ở ngồn ngang sự tình*

Không phải tự nhiên mà lục bát đèo bông làm mặt lạ. Tại đã tới lúc người ta lạ mặt với chính mình và với cả thế giới chung quanh. Thiên nhiên không còn là cõi trú ẩn bao dung và tha nhân thì trở thành địa ngục. Con người tới và đi như khách lạ ngang qua cuộc đời tựa quán trọ buồn hiu. Cõi nhân gian rốt lại chỉ là một cõi giả hình và cuộc sống nếu có thật chỉ gom lại trong từng khoảnh khắc. Chân lý thay đổi như trò mạo hóa. Mọi đối cực của cuộc đời là trò chơi của chữ nghĩa và sự chọn lựa về một phía nhất định chỉ là thái độ ngụy tín nhất của con người. Đầu-đuôi, trên-dưới, ngược-xuôi, trong-ngoài, tốt-xấu rồi ra cũng chỉ là những khái niệm hết sức tương đối, hình học không gian đã phá vỡ định đề Euclide, ở bên ngoài trái đất trên tuốt mấy tầng mây mọi thứ đã lộn nhào, và sau cuộc đời đời năm ấy, những nấc thang giá trị cũng lộn tùng phèo trong lòng ta. Còn lại gì không, có còn lại gì không trong lòng ta, thế quân bình huyền thoại.

*mỏng manh
là sợi tơ tằm
hoang mang là tiếng thơ
thâm gọi tên
là trăm con chữ tật nguyên*

là trăm con chữ tật nguyên ? ờ chữ nghĩa đã tật nguyên nên chỉ đưa đến ngộ nhận và bế tắc.

Đến một lúc tất cả trở nên nhòe nhoẹt, lờ mờ, nhập nhằng, lộn cộn... đường ranh biện biệt đã mỏng hơn sợi tơ tằm thì còn chỗ nào để phân biệt phải-trái, đúng-sai, vui-buồn, mê-tỉnh... Đã không rõ ràng thì chỗ nào là chỗ phải dừng. Mà dừng lại có chắc đã đúng chưa khi hạnh phúc chỉ là mặt này của đau khổ mặt kia, khi tiếng cười có khi chỉ là ngụ trang của tiếng khóc, khi yêu đương chỉ là mầm mống của tan vỡ, và mộng mị chính là khởi đầu cho một cuộc tự sát dịu dàng. Vậy thì có cần phải đi ngay về thẳng, đường đi có còn chỗ tới khi chỗ về đã bít đường lui. Sao không lung lảng khi chính lòng ta khệnh khạng, bối rối, mù mờ trước những đối cực bất phân. Sao không xiên xẹo khi chính lòng ta còn không ngay ngắn, nữa là.

chao ơi
thiệt tội đêm dài
nghiến sâu thân thể
lạc loài thể thân
chừ
trùm cái bóng phân vân
về mô cũng đụng chút gần
thịt xương

.....
ta về
nhang khói lắt lay
thôi âm hồn nọ
vẫn ngày dương gian

.....
ta về
như gợn gió âm
ở lâu vết buốt
ngực trầm tích kia
giọt mưa giọt lệ đầm đìa
thất phu
nhoè buổi ta về
trắng
không

nghe không em, thơ như cái hơi thở rướn từ một vết thương chí tử, vói, nứ, bắt trầm qua cuộc sống, như cái hơi thở hắt từ một trái tim đã mỏi nắn nuôi qua bờ cõi tử sinh. Những câu những chữ rơi, rụng bất ngờ như chính những bày-đặt-rất-tình-cờ của định mạng. Đọc lại trên môi, đọc lại trong mắt để thấy rõ ràng cái chúng ta không thấy được, bộ mặt thật của cõi người, phân vân, lay lắt, lộn xộn, lu bu, rồi bù... Thơ như một cố gắng vớt vát để định hình cái không có hình dáng nhất định, cuộc đời, tình yêu, hạnh phúc, đau khổ, niềm vui, tiếng khóc, câu cười... đã không còn là cái như ta đã tưởng, đã thay đổi rồi khi chính lòng ta đã lụy, từ khi...

Bởi vậy, đâu phải khi không lục bát bỏ hàng rẽ lối, chệch choạng, khắp khênh. Bởi chính lòng người đã thương tật nên vóc hình cũng khắp khênh, chệch choạng, bỏ lối rẽ hàng đó thôi. Mà hồng chừng phải vậy lục bát mới tận tụy được cùng ta, cuộc trầm

luân đó.

Từ khi Picasso chẻ hình người ra làm trăm mảnh vụn thì bộ mặt nhân gian cũng đâu còn lành lặn nữa. Hoặc chỉ lành lặn theo cái mỹ cảm mới. Mỹ cảm của chất nổ banh da xé thịt, của lò thiêu người, của ám sát chính trị, của họa diệt chủng... Lần này, với Hoàng Xuân Sơn cái trật tự lành lặn cũ cũng phải bị phá đổ đi để lập lại một trật tự mới, trật tự của cuộc điêu tàn mới. Lục bát bị xé ra từng mảnh rồi ráp lại theo cái nhìn vỡ vụn của con mắt điêu linh. Chông ngược đầu xuống đất, mọi sự có dị thường hơn khi đứng hai chân trên mặt trần gian này mà làm thơ ? Thơ lộn lạo như côi hồng trần tất tả, thơ hỗn hển khi con tim đập sái nhịp nhân gian, mệt đừ

*tiền cung . vút
một đuôi mây
hồi ơi tình lụy
ngón tay
trễ trăng*

Từ cái vị trí lỏng chông của cuộc sống bất an, của cái tâm bất định, của cái tình bất khả, thơ là đường bay lêu lổng của con tim bất trắc trong một thế giới bất ổn. Như vậy có gì bất thường đâu khi lục bát vụn vẹo, co rúm hay luông tuông suông sã ... chẳng qua như cái hơi thở của mình, những khi... đời dở chứng.

... khi đó, con tim nhỏ xíu đập, chồi như đuôi cá mắc cạn
... khi đó, cổ thắt nghẽn như cái cần đàn bẻ quặp lại sợi trúc ti

*lệ từ trích một nét ngang
nguyên thân đuôi . lá
quy hàng mỹ nương*

Khi đó, lục bát là hơi thở rướn nứu ta lại với cuộc đời.

CAO VỊ KHANH

Mục Lục

Ngỏ	7	
Ba lá	8	
Dựa cột		9
Áo xuân xưa		10
Gọi bầy	11	
Chương sông		12
Tựa như	13	
Bụi bờ		16
Buổi sáng	17	
Vẫn ngồi	20	
Lượng xuân	22	
Tà huy		23
Làm thơ	24	
Như tim	25	
Giải	26	
Dặm trường	28	
Đi đường	29	
Tím chiều	30	
Chữ biệt	31	
Đội xe chiều ba mươi, cảm		32

Bài cảm ơn trên lưới		33
Độc Thảo An, mùa chớm trắng		34
Collage Cao Vị Khanh		36
Độc Hoàng Lộc, Ra Tù...	37	
Buồn chán tã		40
Tuyệt tình	42	
Loanh quanh loành quành		44
Tin thơ		46
Gọi là	47	
Về lại, đêm. Tuyệt muộn	49	
An tình		51
Chị em thơ	52	
Kiếp rong	54	
Ký hiệu	55	
Mừng gặp	57	
Tôi huyền	59	
Tán mộng	60	
Dáng tôi dáng chiều		62
Thăng khúc ở bốn mươi	63	
Độc Hồ Trường An ...		64
Suy tôn		65
Cảm ơn	67	
Xứ tình		68
Về thôi		70
Loay hoay cách mấy cũng về		71
Đường nguyệt		73
Đình Cường, những trái xu xanh ở Dran	74	
Cuối thu, lạnh		75
Gọi tình	76	
Hồ thu chân sáo	77	
Gạch nổi	78	
Nếp nhà	79	
Tâm đời	81	
Quy hàng	82	
Ngựa. một	84	
Bí Câu Hành		86
Tóc em ngày hạ	87	
Rừng tre	88	
Qua sông	89	

Cõi chia	90	
Giọt	94	
Bài thơ dịu dàng	95	
Trận liễu	97	
Sa cơ	99	
Bất đồ, sống dậy	100	
Vân Hà, đọc Hồ Minh Dũng		101
Hẹn cùng	102	
Tâm đào	103	
Tịnh sơn hành		104
Lòng tôi tuy thế	105	
Đọc Lương Thư Trung, Bến bờ còn lại		106
Hạ tuyến	108	
Tĩnh sắc	109	
Về nhà		110
Ngátngát	111	
Triều hoa bỗng xót...	113	
Hoàng hôn quy		114
Nhiều âm	116	
Hành trang	117	
Mưa xuân	119	
Nhớ một đoạn		120
Thân thờ	122	
Tôiyêutôiyêutôi	124	
Bay	126	
Ý thường	127	
Mật thất	129	
Cuối năm, bộ hành	130	
Chạm ngõ trắng	132	
Hoa trái	133	
Trên mây	134	
Nụ	136	
Nguyệt hồng		137
Ra ngõ gặp	138	
Xuân Sứ ở one-tree-hill	139	
Chân dung người bỏ hút	140	
Uống một bữa nhớ Lạc		141
CaoVị Khanh (BẠT)		143

Lục bát Hoàng Xuân Sơn

Thư An Quán xuất bản

Hoa Kỳ tháng 05 năm 2004

Layout trình bày: Phạm Văn Nhân

Kỹ thuật & điều hành: Trần Hoài Thư

Tranh bìa: Hoàng Xuân Sơn

Bạt: Cao Vị Khanh

Phụ bản: Trần Quý Thoại

Tác giả giữ bản quyền

Liên lạc : Hoàng Xuân Sơn,

813 Etienne-Lavoie

Laval Quebec H7X 4H8

CANADA

Email : son_hoang42@yahoo.com

Tel: (450) 689 8291

In tại nhà in riêng của Thư An Quán

Điện Thoại: (908)769-1718

Email: tranhoaitu@yahoo.com

